

Milyen tragédiával jár az, ha valaki megfélemez Istenről?

2007. Április 03.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 03. 25.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Pál apostol rómaiakhoz írott leveléből, az 1. résznek a 25. valamint a 28-tól a 32-ig terjedő verseiből:

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

És mivel nem méltatták Isten arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik. Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösök, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, kíméletlenek, szőszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok. Ők ugyan megismerték az Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.

Kedves Testvéreim! Az elmúlt vasárnapokban lépésről lépésre mentünk végig azokon a szenvedéseken és megaláztatásokon, amelyeken Krisztusnak át kellett menni, míg ítéletet hoztak felette, és míg keresztfára küldték. Talán sokan úgy gondolták, hogy ezen a mai vasárnapon keresek még egy részt, én azonban úgy gondoltam, hogy így Virágvasárnap előtt kell hogy legyen valami átmenet dicsőséges bevonulás és a megaláztatások között. Hiszen Virágvasárnap dicsőséges bevonulásával fog kezdődni a mi húsvéti ünnepkörünknek az a része, amely közvetlenül elvezet Nagypéntekig, a keresztre feszítésig, majd a húsvéti feltámadásig.

Azonban ezen a mai vasárnapon, amikor már túl vagyunk azon, hogy Jézus szenvedéseit halála előtt megbeszéltük, végiggondoltuk, végigimádkoztuk, és még mielőtt belekezdünk a konkrét húsvéti ünnepkörbe, egy pillanatra megállunk, és feltegyük a kérdést: Miért? Miért kellett Jézusnak mindezt elszenvednie? Miért kellett Őneki csalárdul elfogatni, miért kellett csalódnia a virágvasárnapi tömegben Nagypéntekre? Miért kellett elviselnie minden szenvedést? S miért kellett meghalnia? Tulajdonképpen egyetlen mondatba lehetne sűríteni a választ: azért, mert vannak, akik Isten igazságát hazugsággal cserélték fel. És ezek a hazugok megtevesztették a többieket, a Sátán útját járók, Lucifer útját – ugye, akinek latin neve azt jelenti, hogy fényhozó – akik az emberi bölcsességet, az emberi fényességet szomjúhozták az Isten igazságának fénye helyett, ezek az emberek bolondok lettek, és a halhatatlan Isten dicsőségét emberi dicsőségre cserélték. Tulajdonképpen mondhatnánk azt, hogy ez mindennek az oka, és igazunk lenne. Talán sokan azt mondanák, jó, tiszteletes úr, elmondta ezt a mondatot, jöjjön le a szószékről, értjük, miről van szó. De hogyha ez így lenne, akkor egy sokkal jobb világban élnénk most, Jézus halála után kétezer esztendővel. Hiszen az emberek tanultak volna a hibáikból, hiszen az emberek észrevették volna mindannyian, hogy micsoda kegyelmet cselekedett velük az Isten, amikor őket megváltotta. Milyen hatalmas dolog az, hogy Egyszülöttjét föláldozta, és még csodálatosabb a mi számunkra, hogy föl is támasztotta, és Húsvét ünnepre készülve minden ember a szívében hálával és örömmel menne a templomba vagy a maga gyülekezeti házába, de otthon is örömmel a szívében készülné, hogy lám-lám, de jó is, hogy már lehetünk jó emberek, lám-lám, de jó, mert most már megszabadultunk a bűnnek a zsarnokságától.

Ugyanakkor, kedves Testvéreim, gondoljunk csak bele, a templomainkban lévő emberek fogyatkozása, a gyülekezetek szűkülése mégiscsak arra utal, hogy az embereknek egy bizonyos – nagy – része méltatlannak tartja ma is Istent – hogy, egy kicsit átírom az Ige szavait – hogy megtartsa Őt ismeretében. Hiszen, ha mindenki arra gondolna, hogy az Isten igazsága és az Isten dicsősége kell, hogy vezérelje ezt a világot, ha minden római katolikus, minden református, minden evangélikus, de minden zsidó is ott ülne, nemcsak vasárnapról vasárnapra, hanem minden napon a saját templomban, kinyitná a Szentírást minden pillanatában az életének, amikor kérdés merülne fel, hogy hogyan cselekedjen, hogy mit tegyen, akkor nem erkölcsnemesítő prédikációkat tartanának emberek, sőt nem is lenne vitatkozás soha, sehol. Sem személyesen a családban, sem pártpolitikai szinten, de nemzetek között sem azon, hogy mit szabad és mit nem szabad, mi a követendő és mi az elutasítandó. Miért? Mert az emberek az istenit, az Istentől tanultat valósítanák meg a saját életükben. De az emberek nagy része nem így tesz, és azok az emberek, akik nem méltatják arra Istent, hogy megtartsák az ismeretükben, azok ki vannak szolgáltatva. És ki voltak már Jézus idejében is szolgáltatva, gondolatok csak bele, Pál apostol kétezer évvel ezelőtt élt, és ez az ember azt mondja, hogy az emberek már kétezer évvel ezelőtt is elfelejtették az Istent, már akkor is csak egy kisebbség volt, aki emlékezett arra, hogy hogyan kell Isten szerint élni. És milyen tragédiával jár az, ha valaki megfélemez Istenről? Hiszen ez egy tragédia, hiszen ez egy csapás, nem egyszerűen bűn, hanem egy tragédia, és annak az embernek a legnagyobb tragédia, aki megfélemez Istenről, mert kiszolgáltatta őket Isten az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak. De akkor megint felteszitek a kérdést: Ugyan már tiszteletes úr! Hát mit jelent az, hogy erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodás? Hát én megmondom. Tőlünk nyugatabbra néhány határral bevezették már több országban is a homoszexuálisok házasságát. Mit ír a Szentírás? Néhány perce olvastam föl azokról a férfiakról, akik férfival, nőkről, akik nőkkel, állatokkal és egyéb módon fajtalankodnak? Ítélet, Isten ellen való cselekedet. Kedves Testvéreim! Aki – legyen az bár egyházi személy – mégiscsak engedélyezi, és nem tud ítéletet mondani róla, az Ige szavai ítélik el, nem én. Azokat az embereket, akik ma már nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, mi magunk, akik körülnézünk a világban, és nem tudjuk eldönteni, hogy szabad-e hazudni, vannak-e olyan emberek, akiknek lehet, másoknak nem. Mi, akik azt mondjuk, hogy létezik kegyes hazugság, ilyen kategóriát nem ismert az ókeresztény egyház, csak az igazságot, esetleg a kíméletes formában elmondott igazságot ismerte. Mi, akik magunk is fenntartjuk magunknak néha a lehetőséget, hogy igenis fellobbanjunk a

másik ellen, hogy legyen harag, düh, – Isten bocsássa meg – rosszindulat a mi szívünkben, vajon hogyan kerülünk lépésről lépésre egyre messzebb attól az Istentől, akit imádni hivatottak vagyunk. Gondoljunk csak bele! Micsoda következménylángolatot ír le Pál. Azt mondja, hogy vannak olyan emberek, akik nem méltatják Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben. Mondhatnánk azt, hogy nem tanulják meg az Isten dolgait. Gyerek nem jár hittanórára, felnőtt nem olvassa a Bibliát. Egymás hite által nem erősödünk. Nem keresik az Istent a világban. Ennek egyenes következménye, hogy elveszti a helyes erkölcsi ítéletét. Nem tudja eldönteni többé, hogy mi a jó és mi a rossz. Nem én mondom, az Ige mondja. És ha nem tudja eldönteni, mi a jó és mi a rossz, mi jelenik meg az életében? Tele lesz mindenféle hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgó lesz, rágalmozó, istengyűlölő, gőgös, dicsekvő, találékony a rosszban, szüleinek engedetlen, kíméletlen, szőszegő, szeretetlen, irgalmatlan. Hányszor éreztük azt, hogy a világ körülöttünk ilyen? Hányszor éreztük azt, hogy azok, akiknek ki vagyunk szolgáltatva itt e földi életben, azok nem irgalmaznak nekünk? Hányszor éreztük azt, hogy néhány ember egyéni karrierjéért vagy éppen gazdagságáért, hatalmáért feláldoz embereket, embertömeget? Hányszor fordult elő a világtörténelemben? S hányszor fordul elő, hogy bekapcsoljuk a TV-t, vagy bemegyünk egy kórházba és ezt érezzük, hogy számokká váltunk, tételekké. Nem azért, mert emberi módon jogunk lenne bárki felett ítéletet mondani, hiszen a mi szívünkben – valljuk meg őszintén – időről időre hasonló szándékok, hasonló indulatok támadnak. Mi megpróbálunk visszatérni az Istenhez, még van mérce az életünkben, még tudjuk, mert megtartottuk Istent az ismeretünkben, hogy honnét kell tanulni újra a jót, hogyan kell visszatérni újra az Isten útjára. De látjátok azt, hogy merre megy a világ? Látjátok azt, hogy milyen vezetőink vannak? Látjátok azt, hogy hogyan borítja el a vállalkozói, gazdasági, pénzügyi alapon való gondolkodás az egész világunkat? S tudjátok már miért? Azért, mert nem méltatjuk Istent arra, hogy megtartsuk ismeretünkben, mert nem tanultuk meg gyermekkorunkban, és őseink nem tanulták meg, vagy nem tanították meg mai gyermekeiknek, mai gazdasági, fegyveres vagy politikai hatalomban lévő gyermekeiknek azt, hogy mit jelent Isten ismertetelével gondolkodni, ilyen módon gondoskodni a reájuk bízottakról. Tudjátok-e, hogy tulajdonképpen az emberiség összes problémájának forrása itt van. Emlékezzünk arra, hogy ki a mi Mesterünk, el tudjuk-e fogadni azt, hogy nem a saját dicsőségünk az, amit elérünk, hanem az Istentől kapott adomány, tudunk-e hálásak lenni? Mert tudják, Krisztus azt mondja: Ha valaki befogad egyet az én kicsinyeim, az én legkisebbjeim közül, az engem fogad be, és nem csak az Isten háta mögül érkező kicsi lányt, aki véletlenül fültámolyog Pestre, egyszer vagy kétszer kell gyámolítani, hanem az összes kicsit, akit ránk bízott az Isten, az összes nálunk gyengébbet, szegényebbet, rászorulóbbat.

Tudjátok, életem egyik nagyon nehéz keresztje, amit évek óta hurcolok, van egy nagyon kedves barátom, nagyon sokáig nagyon jóban voltunk, de évek óta nem láttam és nem beszéltem vele. Ezzel az emberrel egy vitánk kezdődött hét évvel ezelőtt, amikor is – talán az iraki háború kapcsán – azt mondtam, hogy ez a mi felelősségünk is, ami ott történik. És ő azt mondta, hogy neki ez nem felelőssége, neki ehhez semmi köze, ez az amerikaiak ügye, meg az irakiaké, és egyébként is az egyik terrorista, a másik megszálló, egyik sem jobb a másikinál. Én visszakerdeztem, hogy tettél-e valamit ellene? Azt mondta, nem. Aztán megkerdeztem tőle, hogy tettél-e valamit azért, hogy a saját környezetedet egy kicsit jobba tedd? Hát, azért próbálkozik. Mondom, mit? Nem volt gyakorlati válasz. Még annyi se, hogy legalább imádkozom. S aztán azt mondtam, hogy felelős vagy. Felelős vagy, mert vannak emberek körülöttem, akik nem méltatják Istent arra, hogy megtartsák emlékeztetükben, és te sem emlékezteted őket rá, mert nem figyelmezteted őket a keresztyén ember felelősségére, a hívó ember kötelességére, mert hagyod, hogy az a feledékenység, ami körülbelül kétszáz éve pusztítja Európát, az gazokká tegyen mindannyiunkat, az tönkretegye a társadalmat, az országokat, amelyben élünk, tönkretegye társadalmi berendezkedésünket, pedig semmi mást nem kellene tenni, csak figyelmeztetni, csak emlékeztetni, és a fejére olvasni kinek-kinek, nem a saját véleményünket, az Isten szerinti véleményt. Mert Istennek van véleménye az emberi cselekvésről, az emberi nem cselekvésről is. A mi életünkről is, a mi cinkosságunkról, a mi együttműködésünkről, vagy amikor látjuk a hazugságot, a rosszat, a kíméletlenséget, a szőszegést, a szeretethiányt, és az irgalmatlanságot, akkor sokszor csak hallgatásunkkal magunk is cinkosok leszünk, és magunk sem irgalmazunk. Miért? Azért, mert elfeledtük azt, amit apáink és nagyapáink, de dédapáink és az ő apjuk még biztosan tudott, hogy nem nekünk kell erkölcsi döntéseket hozni, nem nekünk van jogunk megítélni ezt a világot, hanem annak a Krisztusnak, aki meghalt érte, hanem annak a Krisztusnak, aki megváltotta, és az Ő ítélete megszűletett, kétezer esztendővel ezelőtt kimondatott, az ítélet halál, kereszten, megaláztatás után. Rátok is, rám is, és a fölöttünk, alattunk, mellettünk élőkre is. De kedves Testvéreim, ahhoz, hogy valóban mi még csak Isten népének mondhatjuk magunkat, meg kell tudnunk válaszolni a miértet, és meg kell látnunk azt, hogy minden évben a Húsvét és a nagyobb keresztyén ünnepek lehetőségek arra, hogy azokat az embereket, akik nem méltatják Istent arra, hogy megtartsák Őt ismeretükben, hát emlékeztessük: ember az Isten méltónak tart arra, és megtart téged emlékeztetésben, ezért van Virágvasárnap, ezért van Nagypéntek, ezért van Húsvét, mert az Isten emlékezik arra, hogy nekünk mire van szükségünk, az Isten tudja a receptet arra, hogy hogyan lehetne jobb, boldogabb világban élnünk. Az Isten ugyan nem kezd egyeztető tárgyalásokat, az Isten kinyilatkoztat, az Isten megmondja, hogy mit kell tenni, és nem tűr ellentmondást, mert okosabb, mert bölcsőbb, mert mindenható, de minden egyes Húsvétban és minden egyes Virágvasárnapban kínálja nekünk a lehetőséget, hogy emlékezzünk rá, hogy megtartsuk elménkben, és emlékeztessük a körülöttünk élőket is, hogy értünk és velünk munkálkodik a világ teremtése óta. És ha akarunk, ha elvégezzük keresztyéni elrendeltetésünket közös munkánkkal és imádságunkkal, tudunk jobb és istenibb világot építeni. Ámen.

Gyertek! Válaszoljunk imádságban a mi Urunk, Istenünk üzenetére!

Mennyei Atyánk! Köszönjük Néked, hogy adsz reménységet és adsz biztatást, hogy igen, lehet ezt a világot jobban csinálni. Hogy tudnánk valóban Néked tetsző világban, társadalomban, családban, faluban, országban élni. Van recept és megvan a mód, hogy hogyan. Urunk, nekünk öröm az, hogy látjuk, hogy semmi más nem választ el Tőled, csak a bennünk lakozó gyengeség. Öröm, hisz a Te segítségével le tudjuk győzni saját kétségeinket, saját gyengeségünket, hiszen mi, akik még emlékezzünk, akik tudjuk, hova kell fordulni a Te isteni bölcsességédért, mi hisszük azt, részesülünk abban a kegyelemben, hogy a megfelelő pillanatban indítasz majd minket arra, hogy munkálkodjunk e világ újjászületésén. Te a mi kezünk által tartod meg e földet, s a mi kezünk munkája lesz az, amely új feltámadást hoz el, új

ébredést az új tavaszra. Add hát Urunk, hogy mi tudjunk örvendezve készülni az ünnepre. Örvendezzünk Virágvasárnapon, hogy igenis van dicsőséges bevonulás Jeruzsálembe. Örvendezzünk majd Nagypénteken is, hiszen bemutattad érettünk az áldozatot, nem sajnáltad Egyszülöttedet, méltónak találtál minket a kegyelemre. S még inkább örvendezzünk majd a feltámadáskor, amikor is hittel vallhatjuk azt, hogy mindannyian újjászületünk lélekben és testben a Te szent Fiad, az örökké győzedelmes Krisztus lelke által. Mindenség Ura és Istene, köszönjük, hogy így készülhetünk az előttünk álló ünnepekre, s add, hogy bárhol is legyünk e földön, a mi hálánk, akár csendes imája, akár harsány szózata, de fölérhessen a Te mennyei egedig. Ó Urunk, őrizd minket, és tégy késszé az ünneplésre, hogy tudjunk hitben és szeretetben, igazságban, becsületben, őszintén megállva egymás előtt Téged dicsőíteni, s imádkozni úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.